ГОД. VII. София, април 1940 год. Брой 8

Здравец

Детски вестникъ за здравно възпитание, предпазна медицина и здравъ животъ

Год. абонаментъ 10 лв. заедно съ 1 брошура
На настоятелитѣ остава
На разна продажба 1 лв. 1 ев.
безъ брошура

ИЗЛИЗА МЕСЕЧНО ПРѢЗЪ УЧЕБНАТА ГОДИНА ВЪ 10 БРОЯ
Гл. редакторъ: Д-ръ В. СТАНЧЕВ — хиг. по акуш. и детски болести
Редакторъ-стопанинъ: Здравка Д-ръ Станчева
София, I. Сердика 58. II ет. Пощ. чек. сметка № 1413. Тел. 2-73-27

Поправки и препоръчване отъ В-ката на акуш. кресла съ № № 3441 отъ 8. X. 1934 г. и отъ Гл. Дир. на здрав. къ № № 13245, 17. VIII 1935 год.

Вѣсникъ „Здравецъ" е чистъ на „Бълг. журнал. съюз — София", въ преутвърдения уставъ съ заповѣдь № 2908 отъ 20. X. г. г. отъ М-ството на вѣтрешнитѣ работи и народното здраве.

ЧЕСТИТЪ ВЕЛИКДЕНЪ

Сътрудничатъ именити наши детски писатели, лѣкари, педагози, художници, композитори и учители

ВЕЛИКДЕНСКИ ДНИ

Тѣ сѫ най-приятнитѣ дни, мили деца, презъ годината. „Възкресение Христово" е най-великиятъ християнски праздникъ, затова той се празднува съ голѣма радость отъ деца и възрастни. Бѫдете всички весели и щастливи, бодри и здрави.

Дано Великденъ донесе миръ на човѣчеството. Като няма миръ — ще имаме щастливи и весели Великдени, ще имаме здраве и животъ за всички.

И природата празднува сега своето „Възкресение". Пролѣть рьси наредъ цвѣтя и радость. Весели птички и пъстроцвѣтни пеперуди се кѫпятъ въ слънчевитѣ дъжди на ранна роля и радватъ всички. Навсѣкѫде блика новъ животъ. Възражда се тѣлото на човѣка, възражда се и неговата душа. Затова се празднува и свѣтлия праздникъ на българитѣ въздъхновение — день на трезвостта — въ който и здравчетата трѣбва да обещаятъ, че ще се борятъ непрестанно съ единъ страхотенъ врагъ на здравето душата и кесията на човѣка — алкохолъть.

Дишайте дълбоко, мили здравчета, тази сладъкъ и въхвалъ пролѣтенъ въздухъ, който е напоенъ съ мириса на цъвналитѣ дървета. Той ще ви дари съ крепко здраве и голѣма сила. Бѣлитѣ облачета ще се „гонятъ отъ дима на куминитѣ. Бузитѣ ви ще станатъ по-румени отъ червената кръвь.

Всичко въ природата е красиво, чисто и свѣтло — и цвѣтя, и птички, и животни, и буболечки. Бѫдете и вие, като тѣхъ, станете чисти и красиви, здрави и силни — за радость на родители и учители и за доброто на България. Изкѫлете се, изрежете си ноктитѣ, измийте си кранатитѣ и ушитѣ, острижете си коситѣ, измистете си дрѣхи и обуща. Нарѣдете си книгитѣ, изтъркете праха по маси, столове и шкафъ. Отворете широко прозорцитѣ за да ви дойдатъ сѫкли пролѣтни гости — слънце, въздухъ и цвѣтенъ дъхъ.

Помогнете на родителитѣ си въ пречистването на дѫлжата, двора и градината. Наредъ чистете. Не забравяйте чистотата въ училището, кѫдето прекарвате половинъ отъ всѣкидневния си животъ.

Играйте повечко на открито! Правете си всѣки денъ гимнастика при отворени прозорци! Правете излети изъ гората и полето! Дишайте дълбоко! Така ще станете добротойни и силни чада на нашата славна и мила Родина!

Здравейте! **ЧИЧО ЗДРАВЕЦЪ**

ХРИСТОСЪ ВЪЗКРЕСЕ!

Надъ земята родна, свята
въ пролѣтната радость приятна
звъкъ тържественъ, звъкъ камбаненъ
радостната вѣсть разнесе:
Христосъ въскресе!

Пролѣтенятъ въхъ донесе
нѣкѫде сводъ, зарѣ небесни,
ароматъ и звъкни пѣсни.
Пѣй новидимъ хоръ небесенъ:
Христосъ въскресе!

Родната земя е цѣла
въ нова, гиздава промѣна!
И народъть дивѣ викуе —
въ миръ и радость е умѣсенъ:
Христосъ въскресе!

Дъхъ приятенъ се понесе:
сладкопойни птички пѣятъ
и горитѣ съ гласъ люлѣятъ.
Пѣй невидимъ гласъ небесенъ:
Христосъ въскресе!

Въхъ Любовь и Правда свята —
да царуватъ на земята —
и въхъ Вѣра и Надежда
днесъ сѫбутъ се пакъ умесе:
Христосъ въскресе!

Надъ земята родна, свята
въ пролѣтната радость приятна
звъкъ тържественъ, звъкъ камбаненъ
радостната вѣсть разнесе:
Христосъ въскресе!

Василъ П. Нешевъ

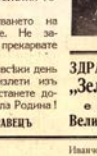

ЗДРАВНАТА ЧИТАНКА „Зеленъ здравецъ"

е най-хубавиятъ

Великденски подаръкъ

ИГРИ И ПѢСНИ

Следъ играта...

Цѣвнаха въ лехитѣ пъстрити и ливнища,
тичаме по двора
съ босички кръченца.

Лягаме въ тревата
въхава и мека,
цвѣтъ отъ дъреветата
пада леко, леко...

Съ пѣсничка звъзлива
почваме играта,
кацатъ ни калинки
въръху раменцата.

Гонимъ пепелуди,
нѣжни, златокрили,
въръщаме се въ кѫщи
сбъдни зачервени.

Хлѣба ни не стига,
всичко ни е сладко.
Ехъ, че ни се радвать
мамичка и татко!

Веса Паспалеева

На моя синъ

Ще дойде, Здравко, день —
последниятъ
на твоя татко земенъ день.
Сложи очитѣ му на бедния
баща — и тихо просъзвенъ
кажи: — „Прибра се вече
стария . .

И всичко що ми завеща:
Една несбѫдната мечта —
България".

. . . . . .

Дим. Подвръзачевъ

Л. Х. Кръстевъ

ВЕЛИКДЕНЪ

Хубавъ майски день. Зазтитѣ слъчеви лѫчи се пръзкха радостно по младитѣ, тъ и по, израстнали листя на дърветата, по улицитѣ и покритѣ на кѫщитѣ. Тѣ дваха по-голѣмъ празднично въ на нашия малъкъ провинциленъ градецъ. Млади и стари, чисто и празднично облѣчени, се сновя въ рѫка и радостни лица, отвикнали на тъ, чисти чувствуваме радость и мира въ душата си, въ тоз ден на Великденъ. Само цвинтъ малъкъ 8 годишенъ сѫщъ Иванчо, съ бледо и изнемощѣло, стоеше между своитѣ старчета въ дѣсния кѫтъ на малката църква.

Завърши се църковната служба, радостно затичах момчетата по своитѣ домове за да си ръчатъ любимитѣ и дъго очаквани отъ тѣхъ: козунки и черени яйца, приготвени специално за празника и сладко, сладко за да изядатъ.

Отърчаха всички, и Иванчо остана самъ още въ църковния дворъ. Нему стана мъчно и тежко въ душата, че тѣ нѫмаха и не бѣлмата му майка пламенна. Иванчо, една можа да дойде до църковната ограда. Отпадналъ, той седна на нея и горко, горко заплака.

Когато църковната прислужница изпратя всички богомолци и заключи тежкитѣ врати на Божиятъ храмъ, видѣ Иванчо, който бѣ скрилъ глава между коленетѣ и тъжно, тъжно плачеше. Тя се прекръсти и като въздъхна тежко, каза: „Горкинтъ и бедниятъ Иванчо, той пакъ плаче, навѣрно защото нѫма какво да яде, а баща му по кръчмитѣ закръсна и осъсна". Улови старата Божия служителка Иванча подръка и го отведе въ тъхъ. Тамъ майка му, дрипаво облѣчена, съ малко дете на гърди, плачеше и проклинаше своята слѣпа, божиятъ служителка пакъ се прекръсти, остави Иванча и бързо си изчѫзъ. . .

Следъ обѣдъ, Градъть е въ пълния си празниченъ видъ. Веселби и музика навсѣкѫде. А нашия малъкъ 8 ангистенъ Иванчо, бѫзе сѫдвана на земеделска трева изнъкъ гряда, срещу малкитѣ локни, на които се люлѣеха нетовитѣ дръвчетата. Той бѫше все така бледъ и омлачненъ. Но, ето, нѣколко нетови дръвчетата радостно дотръкаха при него и съ тръперащи отъ радость гласове, зявикаха: „Хайде Иванчо, да, се залюлѣемъ по единъ пъть на голѣмитѣ лодки". Тѣ го завлъкаха той тихо нѫмъ каза: „Милки дръчета, аз нѫмамъ да леза, нито пъкъ нѫйде да заплати за люлѣенето". — „Нѫщо Иванчо, ще съ тебѣ ще идемъ въ васъ, ще вземемъ едно яйце и тогава ще дойдемъ да се залюлѣемъ". Иванчо въ тоз моментъ, катоечи бѣ забравилъ че въ кѫщи нѫма бояджисани яйца, стана и всичко вкупомъ затичка къмъ Иванчовата кѫща. Следъ малко тѣ бѣха предъ вратата. Другарчетата му останаха въ двора, а той бързо се затича къмъ кѫщи и още отъ далечъ завика: — „Мамо, мамо, мамо бе, бързо ми дай едно черенко яйце." Но преди още Иванчо да изкаже това, получи една силна пляснѫца по главата отъ мащехината си, една следъ друга, пинъ, пинъ баща и се повали предъ коридорнитѣ врата. Другарчетата, като видѣха всичко това, се разпръсна и разбѫгна на разни страни. А Иванчо, вмѣсто черенце яйце, получи силна пляснѫца и грубо псувни.

Майката, кото до тоз мо-

(Продължение на стр. 2)